

det vilde staae i Finantsministerens Magt at moderere disse Bepoestninger. Den ærede Ordfører har et levende Haab i denne Henseende, men jeg maa tilstaae, at jeg ikke sætter megen Tillid til dette Haab; jeg troer, at vi altid her maae gjøre Regning paa — det have vi idetmindste altid gjort —, at, naar man giver en saadan Bemyndigelse, ville de Penge blive brugte, som man har bevilget, og det i nærværende Tilfælde saameget mere, som den væsentligste Deel af Udgifterne, og navnlig den Deel, hvorom den ærede Ordfører forklarede, at han meente, at en Reduction let maatte kunne finde Sted, nemlig med Hensyn til Districtscommissariernes Antal, dog egentlig slet ikke er lagt i Finantsministerens Haand. Thi efter de Udtryk, som her ere benyttede, er det ikke Finantsministeren, som udnævner dem, men der er givet hvert Amtsråd en Bemyndigelse til at udnævne et Antal Districtscommissairer, som staaer i Forhold enten til Jurisdictionernes eller Communernes Antal; det vil sige: det er lagt i Amtsrådets Haand at udnævne indtil et Antal, der er $\frac{1}{5}$ af de Communer, som findes i Amtet, og jeg troer, at denne Myndighed vil blive benyttet af Amtsrådet, saavidt som Loven tillader det. Det er altid en Behagelighed at kunne fordele saadanne Smaabestillinger paa 300 Rd.; har man derfor 8 à 10 Stykker at raade over, troer jeg ogsaa, man vil besætte dem. Jeg holder mig overbevist om, at, dersom Fleertallets Forslag bliver vedtaget, ville Udgifterne derved omtrent løbe op til den Sum, jeg har tilladt mig at nævne, og jeg kan ikke nægte, at jeg synes, at dette er en stor Sum. Der er Noget deri, som er ganske imod den Grundsætning, som jeg gjerne vilde søge at gennemføre i Skattevæsenet, nemlig, at man, saavidt muligt, skal indgaae de Statter, hvormed der er forbundet meget betydelige Udgifter; thi det er dog noget haardt, at der nu af disse Smaabestillinger, som mange af de mindre Beflittede af Landets Beboere skulle udrede i den Anledning, først skal tages over 100,000 Rd. fra, for at lønne nogle Bestillingsmænd, som man kunde undvære. Men i hvert Tilfælde siger jeg, at dersom man absolut vil have Pro-

centstykket, er det ganske vist, at man ikke maa sige en saadan Udgift, thi uden den vil dette System ikke kunne lade sig udføre; det er en Betingelse derfor. Men saa siger jeg: Væder os staaene Communerne og Communalbestyrrelserne, thi man kan virkelig ganske undgaae al den Uleilighed og Redsommelighed og Splid, som Communalbestyrrelsernes Indblanding i alle disse Forhold nødvendigvis maa føre til. Jeg har talt med saamange erfarne Mænd om denne Sag, at jeg ikke kan betvivle, at det for Communalbestyrrelserne rundt omkring i Landet vil være en meget ubehagelig Forretning at medvirke til Skatteansættelsen. Den kan udføres uden deres Medvirkning, og det maa indrømmes, at, naar man indfører Procentstykket, er det Noget, der i Grunden ikke vedkommer dem, thi, om der bliver betalt noget Mere eller Mindre, vedrører kun de enkelte Mænd i Kommunen, men ikke Kommunen som Samsund. Lad derfor Kommunen være udenfor Sagen. Man vil ad denne Vej kunne naae sit Formaal — naturligvis ikke iaar, thi der maa udarbejdes et Forslag derom, der vil kræve megen moden Overveelse —, men saa kan man naae det til næste Aar, og saa er den Ting ude.

Jeg har et Par Ord at tilføje i Anledning af Eden. Det er min Anskuelse, at det er et Misbrug af Eden, at tvinge Communalbestyrrelsernes Medlemmer til at aflægge Ed paa, at de ville udføre den Forretning, der ikke hører dem til som saadanne, og jeg troer, at vi i det Hele skulle indskrænke Brugen af Eden, hvor vi kunne. Jeg var meget tilfreds, da vi for nylig gjorde Forslag til at affasse for de Militaires Vedkommende den Ed, som kaldes Faneeden, og jeg troer, at det havde megen Sympathi i Thinget, at der blev voteret saaledes. Nu skal der istedet derfor indføres 10,000 nye Eder om Aaret i Landet; dette synes jeg dog virkelig er altfor galt. Den ærede Ordfører henviste til, at man istedetfor Eden kunde sætte en edelig Forpligtelse, men dette hjælper ikke, thi, enten jeg rækker mine 3 Fingre iveiret, eller underskriver Eden paa et Stykke Papir, er for mig det Samme. Vi skulle efter min Mening betænke os meget paa